

[Arne Bjerregaard]

hvad deraf kan følge, men det tror jeg ikke man skal begynde at spekulere alt for meget i. Det her er en ganske konkret sag, hvor man kan vurdere tingene forskelligt.

Med formandens tilladelse håber jeg at jeg må komme med en indledende bemærkning som baggrund for mit ændringsforslag.

Jeg havde håbet, at denne regering havde haft held til på baggrund af tilstrædelserklæringen om åbenhed og samarbejde at skabe stabilitet og sobert lovgivningsarbejde. Her kan jeg i parentes bemærke, at jeg med skuffelse ser de reaktioner, der er ude omkring i landet imod denne regering, og her må jeg notere, at parolen har været: vi kan bruge demokratiet, så længe vi kan få noget ud af det. Når vi ikke kan bruge det længere, når vi ikke får noget ud af det, så lægger vi demokratiet til side. Derfor må jeg sige til statsministeren, at jeg har den dybeste respekt for, at statsministeren vovede at sige: ingen over og ingen ved siden af folketinget.

Men så må jeg desværre også sige på den anden side, at man vel må notere, at regeringen ikke helt har forstået den demokratiske, nødvendige arbejdsform i dette ting. Man har med regeringssamarbejdet opfattet demokratiet som en flertalsmagt og udlagt fasthed som værende identisk med stædighed og mangel på vilje til at realisere det samarbejde, som man i åbningsredegørelsen gjorde sig til talsmand for. Men alt dette mener jeg skyldes begyndervanskeligheder, og det skal jeg sådan set ikke harcelere over.

Jeg skal ikke gå i detaljer om handlingsforløbet med hensyn til lovforslagenes behandling osv. Jeg skal bare sige, at når jeg fremsatte et ændringsforslag i skatteudvalget om 20¼ pct. og samtidig meddelte, at kristeligt folkeparti ville stemme imod, så var det klart for at hjælpe regeringen over dens egne vanskeligheder, for at få regeringen til at besinde sig på, hvad den ville. Så ville den allerede ved anden behandling kunne få noteret, om der var et flertal i dette ting imod den skæve momsprocent, og regeringen kunne tage det ganske roligt, for det var ikke dens eget forslag. Hvis det blev stemt ned, så kunne den sige, at kristeligt folkeparti havde fået stemt et ændringsforslag ned. Blev det vedtaget, så kunne regeringen sige: nå ja, men det er allerede det, vi har regnet med i vores kompensationsforslag.

Regeringen ville komme ud over sin parlamentariske krise, og det var det, der var baggrunden for de signaler, jeg sendte op. Visse forstod dem, men mangfoldige forstod dem ikke. Uhørt metode, råbte nogle, at fremsætte et ændringsforslag, som man ikke selv vil stemme for. At pressen ikke forstod et kuk af det, er ganske forståeligt, for et slikt forslag krævede selvfølgelig, at den skulle abstrahere fra de sædvanlige standardspørgsmål og standardsvar, og slikt ville da over for den være et uhørt forlangende. Men hvis jeg nu havde sagt, at det var et dagsordensforslag uden forbindelse eller forpligtelse for regeringen, ja så havde pressen nok været på hjemmebane, så var alt ved den gamle politiske tænkning i øvrigt.

Nu må jeg sige, at denne udstrakte hånd, som jeg sådan set havde givet til regeringen, ikke er der mere, og jeg tror nok, at regeringen i øjeblikket efter moden overvejelse mener, at det i grunden var kedeligt, at det skulle gå sådan. Men det har ikke været mig muligt – det må jo være mine pædagogiske evner, der er for dårlige – at overbevise hverken udenfor eller indenfor om det hensigtsmæssige i, at regeringen, uden at det skulle have parlamentariske konsekvenser, fik dette ting til at tage stilling til det, den var i færd med at tænke på at gennemføre.

Sluttelig må jeg sige, at det altså ikke kunne lade sig gøre, men for at regeringen ikke skal være i tvivl, så skal jeg meddele, at jeg stadig væk har samme opfattelse, nemlig at de mindre erhvervsdrivende, som nu får ekstra byrder med prisstoploven, ikke med min støtte skal belemres med en skæv momsprocent. Vil regeringen på grund af indre strid og stædighed gøre ¼ pct. til et kabinetsspørgsmål, ja, så for min skyld ikke længere nogen alarm; jeg har gjort, hvad jeg kunne. Men så har den allerede herved vist sin uduelighed i starten.

I øvrigt må jeg sige, at jeg er fuldstændig enig med hr. Grünbaum. Hvis regeringen havde haft courage nok, så havde den vovet med den gode mulighed, den nu havde, at sætte vores krone i dens rette værdi.

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Må jeg først sige, at regeringen ikke kan medvirke til vedtagelse af ændringsforslag